

PORTRET PLANINCA

STONE PURG, PODPREDSEDNIK PD PTUJ IN PREDSEDNIK KOORDINACIJSKEGA ODBORA PLANINSKIH DRUŠTEV V PTUJSKI OBČINI

»MOČNI SAMO V SKUPNI NAVEZI!«

»TUDI V PLANINSTVU VELJA TISTI ZNANI PREGOVOR O JANEZKU IN JANEZU — TEGA SE TUDI V PLANINSKEM DRUŠTVU PTUJ MOČNO ZAVEDAMO, ZATO VSAKO LETO PRIREJAMO RAZLIČNE IZOBRAŽEVALNE DEJAVNOSTI.«

Tone Purg:

»Preveč optimizma ali tudi preveč pesimizma nam lahko škoduje.«

skega društva v Ptuj leta 1958 kot dijak prvega letnika takratne nižje gimnazije. V mladinski odsek pri PD Ptuj me je vključil profesor zgodovine Dani Hriberšek. Od tedaj posvečam planinstvu večinoma razpoložljivega prostega časa, ki pa ga je — žal — na voljo čedalje manj,« je pričel naš pogovor Tone Purg, 43-letni inženir gradbeništva, vodja komunalne dejavnosti pri samoupravni interesni skupnosti materialne proizvodnje v Ptuj. V dveh preteklih mandatih je bil predsednik PD Ptuj, zdaj je njegov podpredsednik in predsednik koordinacijskega odbora planinskih društev v ptujski občini. Planinski vodnik, instruktor, dobitnik častnega srebrnega znaka Planinske zveze Slovenije in drugih priznanj.

— *Koliko planincev je v ptujski občini in kako ste organizirani?*

»V ptujski občini nas je blizu 1500 planincev. Organizacijsko smo povezani v najmočnejše društvo — v Planinsko društvo Ptuj, na haloškem območju pa delujeta še planinski društvi v Majšperku in Stopercah. Po zaslugi planinskih skupin v osnovnih šolah in Srednješolskem centru v Ptuj kakor tudi skupin v petih organizacijah združenega dela imamo razveseljivo število planinskega podmladka. Mentorji teh planinskih skupin so dragoceni učitelji bodočega planinskega rodu. Ne trdimo zaman, da gora krepi človeko-

vega duha in telo. Zlasti pri mladih je to zelo pomembno, saj zna biti življenje v gorah tudi v vlogi pomembnega učitelja. Gorski svet ti lahko daje mnogo, in če si nepreviden, ti lahko tudi mnogo ali vse vzame. Naj spremenim rek o nori gori: Gora ni nora in tudi tisti ni nor, ki leze gor...«

NAKLJUČNI IZLETNIKI PREMALO SPOŠTUJEJO GORSKI SVET

— *Planinec mora torej spoštovati svet, ki ga osvaja?*

»Brez tega spoštovanja ne gre. Naključni izletniki, pa med njimi žal tudi organizirani planinci, se tega premalo zavedajo. Skrb za lastno varnost in skrb za neoskrunjanje planinskega sveta morata stopati z roko v roki. Vsaka neodgovorno odvržena pločevinka ali plastična vrečka, steklenica ali kaj drugega je v našem vsakdanjem življenju in še zlasti v gorskem svetu zaušnica najprej samemu sebi, zatem pa okolju, ki te obdaja. Z naravo, zlasti planinsko, moraš znati živeti in se ji prilagoditi. Še bolj kot prisluhniti tišini in žuborenju gorskega potoka se je treba znati zavarovati pred neurjem, snežnim metežem, padci in drugimi tovrstnimi sopotniki.«

— *Kateri je vaš najvišji vzpon?*

»Kot otrok sem na domačem travniku osvajal krtove hribočke, se potem vzpenjal više in više vse do leta 1979, ko sem se s skupino planincev povzpел na blizu pet tisoč metrov visoki Mont Blanc. To je posebno doživetje, še bolj pa sem bil vesel, ko smo leta 1983 ob 30-letnici PD Ptuj odprli domačo Haloško planinsko pot, ki terja od Borla do Donačke gore blizu 22 ur pešačenja med vinogradi in drugimi krajinskimi lepotami na tej trasi. Ta pot ima enajst kontrolnih točk in je priljubljena tako med planinci kakor tudi med ljudmi, mimo katerih domačij poteka njena trasa. Med Borlom in Donačko goro je blizu 30 kilometrov zračne črte, pot prek hribov in dolin je seveda precej daljša. Veseli nas, da je Haloška planinska pot lepo zaživela. Doslej je bilo na

Družinski posnetek z Velikega vrha: ata Tone in mama Kristina po planinsko krščujeta svojega naraščajnika

njej že blizu tri tisoč ljudi. V celoti jo je prehodilo blizu 400 planincev, drugi pa so, kot pravimo, še na poti, o kateri smo izdali tudi ustrezen vodnik.»

PLANINSTVO IN ZLASTI ALPINIZEM ZAHTEVATA VERIGO PREPLETAJOČIH SE ZNANJ

— *Pravimo, da jabolka ne padajo daleč od drevesa. Kako je z vašim domačim planinskim naraščanjem?*

»Smo planinska družina. Najstarejši sin Miran je že mladinski planinski vodnik, mlajša Matej in Maja pa se kot cicibana tudi že vključujeta v planinske aktivnosti. Z ženo ju večkrat vzameva na ustrezne planinske postojanke. Tudi v planinstvu velja tisti znani pregovor o Janezku in Janezu, pa tudi tisti, ki pravi, da je mlajšega konja lažje naučiti voziti kot starega. Nasploh moramo v planinstvu posvetiti še precej več skrbi podmladku. Teoretične in praktične vzgoje ni nikoli preveč. Tega se zavedamo tudi pri našem društvu, kjer vsako leto organiziramo različne izobraževalne aktivnosti in usmerjamo najuspešnejše in najperspektivnejše absolvente v višje oblike izobraževanja pri Planinski zvezi Slovenije. Vsako delo in vsaka aktivnost terja določeno mero znanja. Enako tudi planinstvo — ali pa še bolj, saj zlasti alpinistične aktivnosti v višjih gorah zahtevajo verigo prepletajočih se znanj, da se živ in zdrav povzpneš do cilja in takšen tudi vrneš v dolino.«

— *Kako bi ocenili Planinski vestnik in drugo planinsko čtivo?*

»Urednik Milan Cilenšek se je zelo zavzelo in kakovostno lotil preobrazbe Pla-

ninskega vestnika. Žal je bržčas ostal v svojih prizadevanjih preveč osamljen in je najbrž tudi to posledica njegovega napovedanega odstopa s te funkcije. Planinskega čtiva je kar precej, vendar se mi zdi, da ne samo planinci, marveč tudi vsi drugi premalo čitamo. Izgovori, da za to ni časa, so največkrat za lase privlečeni. Gorski svet je bil med narodno-osvobodilnim bojem izjemno pomembna partizanska baza in ostaja tudi danes in jutri vsestransko zanimiva sestavina v krepitvi splošne ljudske obrambe in družbene samozaščite. Zlasti v razmerah tako imenovanega partizanskega načina bojevanja. Seveda si vsi želimo, da bi bile naše gore ter z njimi vred celotna domovina svobodne, toda zavedati se moramo in tudi pripravljeni moramo biti braniti jih ob vsakem času.«

— *Smo na pragu novega leta 1987. Kakšne želje vas spremljajo?*

»Časi so pač takšni, da moramo biti tudi pri željah realisti, pa vendar dovolj vztrajni, da jih uresničimo. Preveč optimizma ali pa tudi pesimizma nam lahko škoduje. Zlata sredina obojega in še zdravje povrh, pa bomo že nekako osvajali družinske in družbene 'vrhove'. Delo, pošteno delo je 'čepin', ki nam lahko pomaga na poti navzgor. Vsi, v vseh naših republikah in obeh pokrajinah, se moramo najti v skupni 'navezi', sicer — če se izrazim po planinsko — ne bomo dosegli zelenege vrha. Vendar ga želimo in moramo doseči. Ni drugega izhoda. Vsaka pot v 'dolino' in vnovični zalet navzgor terjata še več moči,« je sklenil pogovor Tone Purg.

Jože Slodnjak

SICER GOSTOLJUBNA IN LEPA DEŽELA NORVEŠKA UTEGNE TUDI SREDI POLETJA POKAZATI (NAVIDEZNO) TEMNO PLAT

GALDHOPIGGEN, 2469 m

NAJVIŠJI VRH NORVEŠKE SEM OSVOJILA V SNegu IN MEGLI, TAKO DA O ČUDOVITEM RAZGLEDU NI BILO NE DUHA NE SLUHA

ANDREJA ERDLÉN

Počitniško »prakso AIESEC« so mi odobrili tako na hitro, da takrat, ko sem sedla v letalo, še sama nisem mogla verjeti, da nisem več med kravami, ovčami in seveda brigadirji na planini Zaprikraj, temveč letim proti Norveški, neznanim dogodivčinam naproti.

Norveško sem vzljubila že prvi dan, to je bilo 13. julija. Na poti iz Osla v Bergen sem imela z letala čudovit pogled na jugozahodni del dežele, zlasti so me očarali mnogi fjordi. Prijetno me je presenetila tudi prijaznost ljudi, ki so mi po-

magali najti pot do študentskega doma. Nekaj dni po prihodu v Bergen sem dobila program za enotedenski izlet po jugozahodnem delu Norveške. Seveda mi je najprej padla v oči visoka cena (sploh je trajalo nekaj časa, da sem se navadila na njihovo raven cen). Naslednja stvar, ki je močno povečala moje zanimanje, pa je bil predviden vzpon na Galdhøpiggen, najvišji vrh Norveške. Seveda to ni bil edini razlog, da sem se odločila za izlet — celoten program je bil zanimiv in pozneje nas je večina ugotovila, da bi lahko bila cena — pač glede na to, kaj vse smo videli in doživeli — precej višja.